

12.00 uur: twaalf struikelstenen, Stationsweg

Noem de namen. Fluister, schreeuw
al luistert bijna niemand meer.
De velden blijven volgekruist
tot aan de horizon;
onder dezelfde noemer
een voor een verwoord

Wie noemt de naamlozen?
Na veertig, vijftig, zestig jaar
nog altijd geen bericht
geen landkaart uit te vaardigen
met tekens bij de kuilen,
geen handvol eigen grond
waarin zij zijn bewaard -

Het boek blijft open. Fluister
schreeuw- en luister naar de stilte
waarin alle namen zijn gehoord.

Dames en heren,

Vandaag klinkt het gedicht 'Namen' dat Louise Broekhuysen in 1996
schreef opnieuw. Opnieuw noemen wij de namen. Hier aan de
Stationsweg leggen we twaalf struikelstenen:

Voor het Joodse gezin Van Gelderen (een moeder, een vader en hun
zoontje)

Voor de hoofdbewoonster Leentje Nederlof

Voor de onderduikers meneer en mevrouw De Raaij – De Jong, moeder
en zoon De Goede, de zussen Antoinette en Hester Fles, Martha
Kattenburg en Rozette van Aals.

Het is een sport om met gestrekte vinger
Te wijzen naar de goeden en de kwaden.
Ik houd het liever bij de binnendringer
Die in mij zelf verlangt naar euvelheden.

Twee zielen huizen in ons en ze heten
Ons meestal-kwade en soms-betere ik.
Ik hoor ze altijd. In mij woedt hun vete.
Straks klopt de demon weer. Vrees ik zijn tik?

De vrede om ons is maar schijn van vrede.
Ons eerste ik voert oorlog met ons tweede,
Ik word zó weer de ander die ik ben.

Zolang ik mijn gehate ik maar kén
En in de gaten houd ben ik niet bang.
Elk uur van lauwheid is een uur te lang.